

Brieven van de overkant

van vrijheid, liefde en transformatie

O s h o

In dit directe zien

Wat is er met de mens gebeurd?

Ik sta 's ochtends op – ik zie eekhoorns rondrennen, ik zie de bloemen zich openen in de stralen van de zon, ik zie de natuur overvol van een harmonieuze melodie. Ik ga in de avond naar bed – ik zie de stilte zich uitstorten vanuit de sterrenhemel, ik zie een gezegende slaap de hele schepping omvatten. En dan begin ik me af te vragen: 'wat is er met de mens gebeurd'?

Alles trilt van een gelukkig zijn, behalve de mens. Alles echoot met muziek, behalve de mens. Alles is in goddelijke vrede gevestigd, behalve de mens. Is de mens geen deelgenoot in dit alles? Is de mens een buitenstaander, een vreemdeling? Deze vreemdheid is een maaksel van zijn eigen handen. Hij heeft deze scheiding met eigen handen gecreëerd.

Ik herinner mij het bijbelse verhaal. Na het eten van de 'vrucht van kennis', wordt de mens uit het paradijs verdreven. Hoe waar is dit verhaal! Kennis, intellect, het denken hebben de mens weggenomen van het leven. Terwijl hij in het bestaan verblijft, is hij er uitgevallen.

Zodra je kennis laat vallen, zodra je het denken laat varen, ontvouwt zich een nieuwe wereld. Daarin worden we één met de natuur. Niets is daar afgescheiden, niets is anders. Alles begint te kloppen in melodieuze muziek van vrede. Deze ervaring alleen is 'God'.

God is geen persoon, God wordt niet ervaren. Integendeel, de ervaring zelf wordt God genoemd.

God wordt niet van 'aangezicht tot aangezicht' gezien, maar het directe zien zelf wordt God genoemd.

In dit directe zien wordt de mens gezond en heel. In deze ervaring komt hij thuis. In dit licht wordt hij een deelgenoot in de natuurlijke gelukzaligheid van de planten en de bloemen. In dit alles verdwijnt hij aan de ene kant, en bereikt hij 'wat is' aan de andere kant. Dit is zowel zijn dood als zijn wedergeboorte.

Bewustzijn is goddelijkheid

Wat is God?

In hoe vele hoofden komt deze vraag niet op! Gisteren vroeg een jonge man het mij – en deze vraag wordt gesteld alsof God een ding is, op zichzelf staand en anders dan de zoeker, en alsof het net als andere dingen verkregen kan worden. Het denkbeeld alleen al om het goddelijke te bereiken is vruchteloos, en ook het idee om hem te begrijpen – want hij is in elke cel van je. Wij zijn in hem. Om het juist te zeggen: ik ben niet, alleen hij is.

God is de naam van 'dat wat is'. Hij is niet iets binnen 'wat is', hijzelf is 'dat wat is'. Hij bezit het bestaan niet, het hele bestaan is in hem. Hij is de naam van 'dat wat is', van het bestaan, van het naamloze.

Vandaar dat je hem niet kunt zoeken, want de zoeker zelf is in hem.

Men kan zich enkel in hem verliezen.

En zichzelf verliezen is hem bereiken.

Er is een verhaal: een vis had er schoon genoeg van de naam van de oceaan steeds maar weer te horen. Op een dag vroeg ze de koningin van de vissen: "Ik heb de naam van de oceaan nu al zo vaak gehoord, maar wat is de oceaan? En waar is ze?" De koningin zei: "In de oceaan is je geboorte, je leven, ja, je hele wereld. De oceaan is je hele zijn. De oceaan is in je en buiten je. Je bent van de oceaan gemaakt en in de oceaan is je einde. De oceaan omgeeft je elk moment."

Het goddelijke omgeeft iedereen elk moment, maar wij zijn onbewust – vandaar dat het niet wordt gezien.

Onbewustheid is de wereld, bewustzijn is goddelijkheid.

